

ARTÚR Počkaj.

Alžbeta zmeravie a hľadí mu do očí. On jej hladká vlasy, plecia, obnažené ramená.

ARTÚR *nežne a dojata* Alžbeta – keby mi niekto, keď som mal sedemnášť alebo aj dvadsať rokov, keby mi vtedy niekto povedal, že práve ja sa raz ožením s takou krásnou ženou, ako si ty – nikdy by som tomu neuveril.

ALŽBETA *oduševnene* Ty – ty ma vieš tak...

ARTÚR *veľmi vážne* Nie. Hovorím to celkom vážne.

Krátka pauza. Alžbeta sa utápa v Artúrovom pohľade. Artúr ju chyti za boky.

ARTÚR Dobre. A čo teraz?

ALŽBETA Áno, takže – ty sa na mňa pozrieš, ja sa pozriem na teba, a ja si zrazu, bez toho, že by som chcela, pomyslim: Každý deň je o jeden deň bližšie okamih, keď sa život skončí. Akoby človek každý deň zašiel o krok bližšie k smrti. A jeden z tých bozkov bude náš celkom posledný.

ARTÚR *trocha zarazene* To si mi nepovedala... že si v tej chvíli, keď som ťa objal, myslela na niečo také zvláštne...

ALŽBETA *zaženie niekdajšie úvahy a znova ľahko a radostne* Áno, a ty ma náhle chytiš za prsia a povieš: Aké božské prsia! Jeden prsník nazvem Nancy a druhý Chantal. Bol si taký zábavný, pamätáš?

Artúr chyti Alžbetu za prsia.

ARTÚR Nancy! Chantal!

ALŽBETA Naopak.

ARTÚR Chantal! Nancy!

ALŽBETA Dobre. Smejem sa, haha, a už nemyslím na to, čo bolo predtým, a ty potom povieš, že ma chceš okamžite oplodniť.

Artúr ju objíma.

ARTÚR Oplodním ťa. Moje erektilné telieska... Na chvíľu zjídeme k jazeru. Tam nás nikto nenájde. A potom to robíme v trstí vedľa tej lávky.

ALŽBETA *udivene* Nie. O jazere si nič nehovoril.

ARTÚR *zarazene* Ach, skutočne? Myslel som...

ALŽBETA Určite nie, to by som vedela. *Krátka, bezradná pauza. Alžbeta rázne zaženie oživenú spomienku.* A v tej chvíli sa všetci vrátia a my sa bozkávame.

Artúr ju chce pobožkať.

ALŽBETA Počkaj! Najprv ešte musím niečo povedať!

ARTÚR Čo také?

ALŽBETA Bozkaj ma! Bozkaj! –

ARTÚR *zneistie* Teraz?

ALŽBETA Artúr, musí to pôsobiť tak... Je to veľmi dôležitý okamih. Aj pre teba.

ARTÚR Aj pre Satyrovu flautu a pre Nancy a Chantal.

Alžbeta sa smeje. Veselo jej chytí prsia a chce ju bozkávať.

ALŽBETA *si to vychutnáva* Počkaj! Takže dvakrát „Pobožkať, pobožkať!“ kričia tamtí a ty povieš: „Budem ťa milovať každý deň tak, akoby to mal byť ten posledný,“ a potom...

ARTÚR Milujem ťa okamžite, akoby bol posledný deň. Pod' sem.

Zboku počuť diskutujúcich ľudí.

ALŽBETA *spozornie* Už prichádzajú?

ARTÚR Čo teraz s erektilnými telieskami?

ALŽBETA Mysli na niečo strašné.

ARTÚR Tak mi niečo strašné povedz! *panicky* Ja už myslím len na Nancy a Chantal.

ALŽBETA Začala som si s Gregorom.

ARTÚR *naštvané* Čože?

ALŽBETA Čakám s ním dieťa.

ARTÚR *šokovaný* To nie!

ALŽBETA Prirodzene, že nie. Odpusť. Ty si mi uveril!

ARTÚR Ani na sekundu. Prečo by si mala mať pomer so škrečkom, keď si vydatá za jeleňa? – Gregor má veľmi malý penis.

ALŽBETA Naozaj?

ARTÚR Áno. Len takého malého červíka.

ALŽBETA Pritom Gregor je silák.

ARTÚR Nie, obyčajný červík. Odjakživa. Som jeho priateľ. A lekár. On je skrachovaná existencia. Spomínaš si? Chcel sa stať veľkým spisovateľom, žiť v Paríži a pri sebe mať Etiópčanku v leopardích šatách, ktorá by ho natierala olejom gazelími prstami... Navštívil vôbec niekedy Paríž? Tvrdí, že cestoval po Bangladéši a zbieral tam materiál pre knihu. Čítala si od neho niečo? Je to chudák. Etiópčanka mu ušla a celý život vlastne tiež. Červík veru nie je pre ženu s gazelími prstami.

ALŽBETA Gazely nemajú prsty.

Vstúpi Gregor. Na hlave má parohy z konárov, ktoré si na hlave upevnil pásom látky z dhoti. Za ním kráčajú ostatní. Gréta a Izabela nesú prepravku s vínom, Anna drží v rukách vinové poháre.

Vera nesie trojposchodovú šľahačkovú svadobnú tortu, ktorú sama upiekla. Aj tento výjav má zrýchlené, vzrušené tempo. Pozor: všeobecná radosť a pozitívna energia! Víno sa počas výstupu otvorí, naleje aj vypije.